

Čarodějná spolužačka

Ilustrace
Aleš Čuma



Ondřej
Hník

Čarodějná spolužačka

Vyšlo také v tištěné verzi



Ondřej Hník

Čarodějná spolužačka – e-kniha

Copyright © CZECH NEWS CENTER, a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Čarodějná spolužačka

Ondřej Hník

© Ondřej Hník

ISBN v tištěné verzi 978-80-53030-98-4

ISBN ePUB: 978-80-7710-040-3

ISBN MOBI: 978-80-7710-041-0

ISBN pdf: 978-80-7710-039-7

Stalo se to zčista jasna

Od školního výletu na hrad Kokořín miluju svoji spolužačku Marušku Slámovou. Jak se to stalo? Zčista jasna. Prostě jsem se do ní zamiloval a bylo.

Maruška je úplně normální holka, má ráda koně, přehazku, plážový volejbal, moderní rytmickou hudbu a cestování. Její nejoblíbenější vůní je vůně moře, její nejoblíbenější kytkou je slunečnice a její nejoblíbenější zmrzlinou je pistáciová. Má hnědé oči a dlouhé vlasy nosí rozpuštěné, jejich krása je v tom, že mají dokonale slámovou barvu. Kdybyste se mě zeptali, jakou barvu má sláma, tak vlastně nevím. Nebyla by to ani žlutá, ani béžová, ani žlutohnědá, ani čistě zlatá, byla by to prostě slámová.

Barvy nejdou popsat, stejně tak jako třeba chutě. Možná by Maruščinu dokonalou slámovou barvu nedokázala popsat ani naše paní učitelka Dřevojánková, která s námi při výtvarce maluje, a její výkresy jsou ohromující. Jednou jsem o tom hrozně moc přemýšlel. Došel jsem k závěru, že bych musel mít velký kýbl a v něm bych tak dlouho musel míchat zlato, med, opravdovou slámu a špendlíkovou marmeládu, až by vznikla Maruščina slámová. Stejně si myslím, že by to nešlo, ani kdybych míchal celý den a celou noc. Nedocílil bych odstínu, jaký mají Maruščiny vlasy.

Maruška má jenom mámu, táta od nich odešel, takže její máma je matka samoživitelka. A jak známo, matky samoživitelky nebývají bohaté, spíš naopak, bývají chudé, takže ani jejich děti nevyрůstají v žádném blahobytu. V případě Marušky to bylo dokonce tak, že většinu věcí měla ze sekáče a její máma byla ráda, že jí mohla zaplatit obědy ve školní jídelně. Mája byla naposledy u moře, když byl ještě táta s nimi.

Ve třídě máme bohužel dvě takové blbky, které se Marušce posmívají za to, že nemá značkové oblečení a že má věci ze sekáče, i když Maruška chodí vždycky čistě a pěkně oblíkaná a upravená. Nepoznali byste to, kdyby to Maruška na sebe neprozradila. Ty dvě blbky se jmenují Patricie a Anita a já jim jinak než blbky nemůžu říct. Možná Marušce závidí, že je krásná, a možná jí ještě víc závidí její nádherné, dlouhé, bohaté a splývavé vlasy slámové barvy. Někdy Marušce ty vlasy tak voní, že myslím jenom na tu jejich vůni, a takzvaně se odmyslím někam mimo realitu, a vůbec nedávám pozor. Několikrát už mě takhle paní učitelka napomenula a Maruška se tomu vždycky tak něžně usmála.

Jednou mě to chování těch našich dvou blbek doslova dožralo, už to vážně přeháněly, a to, co dělaly, hraničilo se šikanou. Řekl jsem si, že to nemůžu takhle nechat, protože Maruška je skvělá holka, která si tohle nezaslouží, tak jsem se postavil a začal jsem na Patricii a Anitu křičet, co si to jako dovolujou, jestli si neuvědomujou, že to sakra už přeháněj. Celá třída ztichla, bylo to o přestávce, ty dvě trubky tohle opravdu nečekaly, protože se dotedka Marušky nikdo nezastal, zrudly jako třešně a odešly od Marušky někam do opačného rohu třídy. Ještě nikdy jsem

na holky takhle neřval, vlastně nikdy jsem na holky neřval, protože se to nedělá, řvát na holky. Ale teď jsem to udělat musel, jinak by Marušce nedaly pokoj nikdy a skončilo by to opravdovou šikanou.

„Moc díky, že ses mě zastal, žes jim to takhle nandal před celou třídou,“ poděkovala mi Maruška v momentě, kdy do třídy vcházela naše paní učitelka.

„To přesně potřebovaly.“

„Není zač. Rád jsem to udělal,“ stačil jsem ještě zašeptat, než se rozjelo nudné opakování a ještě nudnější počítání z pracovního sešitu matematiky.

Tajná dohoda se Zemí

„Ukázal ses jako opravdový kámoš a správný kluk. Pravý ochránce. Něco jako rytíř, chápeš?“ řekla mi Maruška cestou ze školy.

Chápal jsem to a chtěl jsem to chápat. Vlastně jsem si představoval, že jsem něco jako rytíř, že jsem Maruščin ochránce.

„Odhalil jsi svoje opravdové já, takže teď je řada na mně. Taky bych ti měla odhalit svoje opravdové já.“

Jak to jako Maruška myslí? Copak už ji dobře neznám? Neznám snad ještě její opravdové já? Byl jsem zvědavý, co z Marušky vypadne. Už jsme byli skoro na místě, kde si říkáme *ahoj, tak zase zejtra tady*, nebo *tak ahoj a hezký víkend*, když je zrovna pátek. Pochopili jste to správně, s Maruškou máme kus cesty společný, takže chodíme spolu tenhle kus cesty jak ráno, tak odpoledne.

„Jsem čarodějka.“

„Cože?“ vyhrknul jsem ze sebe, ani jsem si nestačil uvědomit, co mi právě Maruška řekla.

„Jsem prostě čarodějka.“

Nechápal jsem a nevěřil jsem vlastním uším. Ale Marušce jsem naprosto věřil. Už teď jsem věděl, že si Maruška nedělá sran-du. Asi proto, že jsem pěknou chvíli nic neříkal, Maruška dodala:

„Jsem bílá čarodějka druhého okruhu.“

„Maruško, co to konkrétně jako znamená? Bílá čarodějka, to samozřejmě chápu, ale co je to ten druhý okruh?“

„No, existují okruhy, to je něco jako čarodějnická hierarchie, někdo je výš a někdo níž.“

„A ten druhý okruh, to je druhý nejvyšší okruh?“

„Přesně tak. Do druhého okruhu patří asi tisíc čarodějů na celé zeměkouli. Do prvního okruhu patří čarodějové, kteří pracují pro dobro naší planety a vesmíru. Normálního života, třeba chození do obyčejné práce, se neúčastní. Věnují se jen bílé magii.“

„A co všechno čarodějka tvého formátu, z toho druhého okruhu, umí?“

„No, čekala jsem, že se zeptáš. Donedávna jsme o tom nemohly mluvit, ale tyhle všechny věci se před časem odtajnilly.“

„Takže?“

„Umím třeba cokoli vykouzlit, nechat zmizet nebo proměnit, a to bez použití jakéhokoli kouzelného předmětu, nástroje nebo kouzelné formule, jen silou myslí.“

„A jak to děláš, jak je vůbec možné, že to jde?“

„No prostě to jde, věř mi. Ale jestli chceš vědět dopodrobna, jak to probíhá, proč ne. Víš, co jsou to kvarky?“

„Škvarky? No, ty nesnáším, to jsou takové ty kousky škvařeného sádla, ne?“

„Néééééééééééé, prosím tě, ne škvarky, ty já taky nesnáším, miluje je můj děda, ale *kvarky*.“

„Tak to nemám tušení.“

„To nevadí. O nich se budeme učit ve fyzice až buhví kdy. Ale já ti to zkrátím. Vědci si dneska myslí, že kvarky jsou

nejmenší částice, které na světě existují. Menší než atomy. Vlastně ještě menší než protony a neutrony, ze kterých se atomy skládají. Ale nejsou.“

„Teda, já čumím. Maruško, jsi to vůbec ty? Takže vědci se pletou?“

„Trochu jo, oni teda předpokládají, že existují ještě menší částice než kvarky, hledají je v urychlovači částic, ale zatím nic moc nenašli.“

„A jak to teda je? Existují ještě menší částice, když je zatím ani vědci nenašli?“

„Samozřejmě. Existují menší a ještě menší, jednou bude dokázáno, že vše se dá dělit donekonečna.“

„No ale jak je to dál, jak to souvisí třeba s tím vykouzlením nebo zmizením?“

„Ty zdaleka nejmenší částice jsou všude kolem nás. Je to vlastně taková mlha z nejmenších částíček, takzvaná subkvarková mlha. Neviditelná samozřejmě. A právě z ní můžu cokoliv vytvořit, okamžitě, teď a tady. A nechat něco nebo někoho zmizet, to zase znamená, že nechám něco nebo někoho na subkvarkovou mlhu rozložit. Bude vlastně rozprášen na miliardy miliard částic, které budu všude tady okolo v subkvarkové mlze, a nebudou vidět. A při proměně používá vysoký čaroděj nebo čarodějka stejný proces, něco nebo někoho nechá nejdříve rozložit na subkvarkovou mlhu, a hned ho znovu z téhle mlhy skládá zpátky do naší viditelné reality, jen v novém tvaru. Takže jako jinou věc nebo jiného člověka nebo co já vím. No, už mluvím dost dlouho, jestli na to někdy dojde, tak to uvidíš sám.“

„Dojde na co?“ Hlavou mi probíhala různá zmizení a proměny a taky ta neuvěřitelná teorie o subkvarkové mlze...

„No na kouzlení přece.“

„Jasan, máš pravdu, o tom přece celou dobu mluvíme. Tak ale aspoň ještě jednu věc mi řekni, Maruško, co umíš. Nebo neusnu. Já vlastně asi stejně neusnu...“

„Tak dobře, ale fakt poslední.“

„Třeba ovládám počasí.“

„Cože?“

„Jo, ale s počasím hýbu, jen když je to doopravdy nutné. Chudák zeměkoule pak všechno musí stejně vybalancovat, aby to bylo zase v naprosté rovnováze, chápeš?“

„Myslím, že chápu. Prostě když přivoláš déšť, musí pak o to míň pršet normálně. Nebo když na někoho necháš padat kroupy, musí pak spadnout o to míň krup, nebo když zmírniš vítr, musí pak o to víc foukat.“

„Přesně tak. My, čarodějky, máme v tomhle se Zemí dohodu.“

Šampón, který neubývá

Tu noc jsem usnul až k ránu. Pořád jsem musel myslet na to, co mi o sobě Maruška řekla. Všechno mi to najednou zároveň dávalo i nedávalo smysl. Rozhodl jsem se, že se hned následující den Marušky na všechno zeptám. Šel jsem do školy s kruhy pod očima a nevyspalý tak, že jsem se nemohl na nic pořádně soustředit a všechno mi trvalo trojnásobně dlouho. Odnesl jsem to čtyřkou z matematiky, ale vůbec mě ta čtyřka netížila.

Od včerejška jsem se tak nějak cítil ve stavu beztlíže. Miluju Marušku, jsem nadšený z toho, že mi odhalila svoje největší tajemství, a jsem taky povznesený tím, že možná ani naše paní učitelka netuší, že existuje subkvarková mlha a co se s ní dá všechno dělat.

„Májo, a proč vlastně, když toho jako čarodějka tolik můžeš, proč jsi prostě ty naše dvě blbky neproměnila na potkany, nebo jsi jim třeba nenechala narůst prasečí ocásky? Nebos jim aspoň nenechala na zadku rupnout ty jejich značkový kalhoty?“

„Tomuhle všemu jsem se právě chtěla vyhnout, Martine, bílá čarodějka si kouzlením neulehčuje život, ani s ním nedělá hlouposti. Ale, upřímně řečeno, asi to jednou nevydržím a udělám to. Tyhle věci, který se nesprávně nazývají čary nebo kouzla, můžu

používat jen v okruhu svých lidí, nebo v nejnutnějších případech. Hlavně, když jde o věci jako proměna, přičarování prasečího ocásku nebo rupnutí kalhot. Pokud už by to muselo být ve škole, tak by se to muselo provést tak, aby nikomu nebylo jasné, že se jedná o kouzlo. Nikomu, rozumíš, nikomu.“

„Takže ty dopředu nevíš, co bude v písence, z čeho tě třeba učitelka vyzkouší a tak?“

„To víš, že bych to mohla vědět, stačilo by pomyslet, ale nechci. To by nebylo fér. Podváděla bych sama sebe. I čarodějové a čarodějky procházejí školou. A udržet čarování na uzdě, to je jejich škola života, kterou si plní zároveň s normální školou. Podobné je to třeba se sportkou nebo stíracím losem. Zakazují si to vědět, nechci to vědět, i když by zase stačilo jen si pomyslet. A pak bych třeba mamce řekla, který los si má vybrat a která čísla má vsadit.“

„Maruško, promiň, ale sama jsi říkala, že jste docela chudí. Tak proč si aspoň nevyčaruješ auto, víš, kolik let spoření by si tím mamka ušetřila?“

„Vím, ale máme starou škodovku, a ta nám zatím stačí. A já ji mám ráda, mám ráda její vůni.“

„No, a co třeba jídlo a drogerie? Nikdy sis nevyčarovala třeba nějaký luxusní šampón?“

Maruška se trochu zarazila.

„Právě že vyčarovala, ale pššššššššš. Mám na vaně šampón, který neubývá. V obyčejné lahvičce od šampónu, který předtím došel. Sama jsem si vymyslela i vůni. Mezi jeho vůněmi je třeba i vůně hrušek a švestek, a tu já zbožňuju.“

Rajčatová válka

S Maruškou jsme kamarádi asi tak od druhé třídy. A asi tak od třetí třídy chodím často k nim domů a ona k nám domů, takže už dost dlouho spoustu věcí provádíme spolu. Třeba když zavařujeme hrušky a Maruška je zrovna u nás, ráda se zapojí, a já jsem taky moc rád, že je u nás a že se zapojuje. Tím se z obyčejného zavařování hrušek stane zábava, alespoň pro nás dva, a možná i trochu pro moje rodiče, ale to nevím jistě. A když třeba Maruščina máma pleje záhonky a zrovna jsem u nich, rád se taky zapojím. Je to pro ně rozhodně veselejší než ve dvou, když nemají tátu. Dneska u Marušky děláme domácí kečup. Letos se urodilo tolik rajčat, že by je nesnědla ani osmičlenná rodina. Je čtvrtého září a je skoro 30 stupňů. Maruščina máma je na zahradě v plavkách, Maruška taky, já mám na sobě kraťasy, ale jsou to vlastně taky plavky, které jen vypadají jako kraťasy, tak mám radost, že všichni tři máme plavky, i když bazén na zahradě nemají.

Rajčata nejdrív s Maruškou trháme, potom vaříme na elektrickém dvouvařiči na stolku za domem, každý z nás dvou má na starosti jeden hrnec s tlustým dnem, aby se rajčata nepřichytávala. Do rajčat nám Maruščina máma ještě přidala sůl, cukr, ocet, badyán a mletý bobkový list. Maruščina máma nám

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čarodějná spolužačka .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.